

Impletæ sunt duodecim sedes. Non ibi sedebit qui plus omnibus illis laboravit? An duodecim sedes perfectio est tribunalis? Nam millia sedebunt in duodecim sedibus. Sed unde mihi probas, ait aliquis, quia et Paulus inter iudices erit? Audi illum dicentem: « Nescitis quia Angelos iudicabimus¹? Iudicabimus, » inquit. Et ipse non dubitavit in præsumptione, qua credit, computare se inter illos qui iudicabunt cum Christo. Qui ergo iudicabunt cum Christo, principes Ecclesiæ sunt, perfecti sunt. Talibus dixit: « Si vis esse perfectus, vade, vende omnia tua, et da pauperibus². » Quid est: « Vis esse perfectus? » Vis mecum iudicare, et non iudicari. Ille contristatus abscessit; sed multi hoc fecerunt, et multi hoc faciunt: ergo isti cum illo iudicabunt. Sed multi promittunt sibi quia iudicabunt cum Christo, quia dimittunt omnia sua et sequuntur Christum; sed habent præsumptionem de se, habent quemdam typhum et superbiam, quam Deus solus potest nosse, et non possunt evitare dæmonium meridianum, id est, casum ferventis caloris nimie persecutionis. Tales multi cum essent illo tempore, qui distribuerant omnia sua pauperibus, et sibi jam promittebant quia sessuri erant cum Christo, et iudicaturi gentes, fervente calore persecutionis tanquam a dæmonio meridiano defecerunt in tormentis, et negaverunt Christum. Ipsi sunt qui a latere ceciderunt: tanquam sessuri cum Christo ad mundum iudicandum ceciderunt.

X. A dextris autem dicam qui cadunt. Nostis quia cum apparuerit ipsum tribunal, ubi cum Christo Domino iudicabunt, qui voluerunt esse et vere fuerunt perfecti, radicati et fundati in charitate, ut non arescerent de sole et dæmonio meridiano, hoc ait Dominus: « Congregabuntur ante eum omnes gentes, et dividet illos ab invicem,

¹ 1 Cor. vi, 3. — ² Matth. xix, 21.

» sicut pastor dividit oves ab hædis, et oves ponet a dextris, hædos autem a sinistris¹; » et iudicabuntur. Multi erunt qui iudicabunt, sed pauciores erunt quam illi qui ante tribunal stabunt: quia illi tanquam mille, illi tanquam dena millia. A dextris positus quid dicturus est? « Esurivi, et dedistis mihi manducare; hospes fui, et suscepistis me. » Manifestum est, quia his dicet qui habent substantiam hujus sæculi, unde ista humana faciant. Tamen et ipsi cum illis regnabunt. Quia illi tanquam milites, illi tanquam annonam præbentes Provinciales (7): sub uno tamen Imperatore et miles et Provincialis in regno est. Miles fortis, Provincialis devotus: miles fortis orationibus pugnat adversus diabolum, devotus Provincialis annonam tribuit militibus. Intelligat Charitas Vestra. Et audient in fine ad dexteram positi: « Venite » benedicti Patris mei, percipite regnum quod vobis paratum est ab origine mundi. » Erant ergo illo tempore multi, quando graviter inferbuerat sol persecutionis et dæmonium meridianum, erant qui sibi promittebant quia iudicaturi erant cum Christo; non potuerunt ferre æstum persecutionis, et ceciderunt a latere ipsius: erant ibi alii, qui non sibi promittebant sedes iudicantium; sed per eleemosynas promittebant sibi quia ad dexteram futuri erant quibus dicturus erat Christus: « Venite benedicti » Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est » ab origine mundi. » Et quia multi de spe illa iudicandi ceciderunt, multi autem et multo plures de spe illa dexteræ ceciderunt, ideo dictum est Christo: « Cadent a latere tuo mille, et dena millia a dextris tuis. » Et quia multi erunt cum illo, qui omnia illa non curarunt, cum quibus tanquam membris unus est Christus: « Ad te autem, inquit, non appropinquabit. » Numquid ad solum

¹ Matth. xxv, 22-33.

caput dixit, « Non appropinquabit? » Non utique : sed nec ad Petrum, nec ad Paulum, nec ad omnes Apostolos, nec ad omnes Martyres, qui in tormentis non defecerunt. Quomodo ergo « Non appropinquabit? » Cur sic torti sunt? Propinquavit carni tormentum, sed non pervenit ad locum fidei. Itaque longe erat fides ipsorum a terrore torquentium. Torqueant, nec appropinquabit terror : torqueant, sed irridebunt tormentum, præsumentes in illo qui prior vicit, ut cæteri vincerent. Et qui vincunt, nisi qui de se non præsumpserunt? Intendat Charitas Vestra : ad hoc enim dixit omnia superiora. « Dicet Domino, » Susceptor meus es tu et refugium meum : et, Sperabo » in eum. Quoniam ipse eruet me de muscipula venantium. Ipse eruet me, » non ego me. « Inter scapulas suas obumbrabit tibi. » Sed quando? Quando « Sub » alis ejus sperabis. Scuto circumdabit te veritas ejus. » Quia ergo in illo præsumpsisti, et totam spem tuam in illo posuisti, sequitur : quid? « Non timebis a timore nocturno : a sagitta volante per diem, a negotio perambulante in tenebris, a ruina et dæmonio meridiano¹. » Quis non timebit? Qui non in se, sed in Christo præsumit. Qui autem de se præsumunt, etsi jam sibi sperabant latus Christi tanquam judicaturi, etsi futuros se jam sperabant a dextris Christi, quasi diceret illis : « Venite benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi² : » venit dæmonium meridiano, id est, fervens æstus persecutionis, vehementer terrens, et ceciderunt multi a spe sedis judicariæ, de quibus dictum est : « Cadent a latere tuo mille : » et multi a spe remunerationis obsequiorum suorum, de quibus dictum est : « Et dena millia a dextris tuis. Ad te » autem, » id est, ad caput et corpus, « Non appropinqua-

¹ Psal. xc, 2-6. — ² Matth. xxv, 34.

» bit, » ruina et dæmonium meridiano : « Quoniam » novit Dominus qui sunt ejus¹. »

XI. Verumtamen oculis tuis considerabis, et retributionem peccatorum videbis². » Quid est hoc? Quare « Verumtamen? » Quia licuit impiis superbire in servos tuos, licuit impiis persequi servos tuos. Impune ergo erit impiis, quia persecuti sunt servos tuos? Non erit impune. Quamvis enim tu permiseris, et magis inde tui coronati sint : « Verumtamen oculis tuis considerabis, et retributionem peccatorum videbis, » Malum enim quod voluerunt, non bonum quod per nescientes actum est, eis retribuetur. Modo opus est ut oculos fidei habeamus, et viedamus quia exaltantur ad tempus, et plangent in æternum ; et quibus datur potestas in servos Dei temporaliter, dicetur eis : « Ite in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus³. » Sed si habeat quisque oculos, sicut dixit : « Oculis tuis considerabis : » non est leve videre impium florentem in hoc sæculo, et habere ad illum oculos, ut consideres fide quid ille passurus est in fine, si se non correxerit : quia qui modo tonare volunt, postea fulmantur. « Verumtamen oculis tuis considerabis, » et retributionem peccatorum videbis. »

XII. « Quoniam tu es, Domine, spes mea. » Ecce venit ad illud, quare non cadat a ruina et dæmonio meridiano : « Quoniam tu es, Domine, spes mea, Altissimum posuisti » refugium tuum⁴. » Quid est quod in alto est refugium tuum? Multi enim sic sibi faciunt refugium Dei, quo fugiant a temporalibus æstibus. In alto est enim refugium Dei, valde in occulto est, quo fugias ab ira ventura. Intus » altissimum posuisti refugium tuum. Non accedent ad te » mala, et flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo. » Quoniam Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te

¹ 2 Tim. ii, 19. — ² Psal. xc, 8. — ³ Matth. xxv, 41. — ⁴ Psal. xc, 9.

» in omnibus viis tuis. In manibus tollent te, ne quando
 » offendas ad lapidem pedem tuum¹. » Ista sunt verba,
 quæ diabolus dixit Domino Jesu Christo, quando illum
 tentavit. Sed quia diligentius considerata sunt, ne vos
 fatigemus, differamus in crastinum, (quia et crastino
 debetur vobis sermo,) ut ab isto loco Psalmi rursus inci-
 piamus, propter tædium vestrum, ne cum volumus finire
 res obscuras, præcipitemus, et non perveniant ad intelli-
 gentiam vestram.

ENARRATIO II

IN EUMDEM PSALMUM XC.

SERMO II.

I. SICUT non dubito meminisse Charitatem Vestram,
 qui hesterno die sermoni affuistis, Psalmum quem cœpe-
 tamus exponere, ne ad terminum perveniret, angustia
 temporis impedivit : et dilata est pars ejus in hodiernum
 diem. Hoc qui heri affuistis, recordamini : qui non af-
 fuistis, cognoscite. Propterea fecimus ipsam lectionem
 Evangelii recitari, ubi Dominus tentatus est per ea verba
 Psalmi, quæ hic audistis². Ideo tentatus est Christus, ne
 vincatur a tentatore Christianus. Ille quippe magister in
 omnibus tentari voluit, quia tentamur : sicut mori voluit,
 quia morimur : sicut resurgere voluit, quia resurrecturi
 sumus. Illa enim quæ ostendit in homine, qui factus est
 propter nos homo, cum esset Deus per quem facti sumus,

¹ Psal. xc, 9. — ² Matth. iv, 6.

propter nos ostendit. Et sæpe commendavimus Charitati
 Vestræ, quod nos sæpe iterare non piget : ut quia forte
 multi vestrum legere non possunt, quia non eis vacat le-
 gere, aut litteras non norunt, saltem assidue audiendo
 non obliviscantur salubrem fidem suam. Certe ea repetendo
 quibusdam molesti videamur, dum tamen quosdam ædi-
 ficemus. Novimus enim multos esse et memoria prævalen-
 tes, et lectionis divinæ studiosos, qui ea quæ dicturi sumus
 noverunt ; et forte nos ea volunt dicere quæ non nove-
 runt. Sed si celeriores sunt, intueantur quia cum tardiori-
 bus ambulant viam. Quando autem duo comites unam
 viam ambulant, quorum est unus celerior, alter tardior,
 in potestate celerioris est ut cum illo ambulet tardior, non
 in potestate tardioris : quia si velit celerior tantum facere
 quantum potest, tardior illum non sequitur. Opus est
 ergo ut celerior refrenet celeritatem suam, et non relin-
 quat comitem tardiozem. Hoc est ergo quod dixi me sæpe
 dixisse ; et nunc iterum dico : sicut dicit Apostolus, « Ea-
 » dem scribere vobis, mihi quidem non pigrum, vobis
 » autem tutum¹. » Dominus noster Jesus Christus, tan-
 quam totus perfectus vir et caput et corpus : caput in illo
 homine agnoscimus, qui natus est de Maria virgine, pas-
 sus sub Pontio Pilato, sepultus, resurrexit, ascendit in
 cælum, sedet ad dexteram Patris, inde illum expectamus
 judicem vivorum atque mortuorum : hoc est caput Ec-
 clesiae². Corpus hujus capitis Ecclesia est, non quæ hoc
 loco est, sed et quæ hoc loco et per totum orbem terra-
 rum : nec illa quæ hoc tempore, sed ab ipso Abel usque
 ad eos qui nascituri sunt usque in finem, et credituri in
 Christum, totus populus sanctorum ad unam civitatem
 pertinentium, quæ civitas corpus est Christi, cui caput
 est Christus. Ibi sunt et Angeli cives nostri. Sed quia nos

¹ Philip. iii, 1. — ² Ephes. v, 23.

peregrinamur, laboramus : illi autem in civitate expectant adventum nostrum. Et de illa civitate, unde peregrinamur, litteræ nobis venerunt : ipsæ sunt Scripturæ, quæ nos hortantur ut bene vivamus. Quid dicam venisse litteras? Ipse rex descendit, et factus est nobis via in peregrinatione; ut in illo ambulantes, nec erremus, nec deficiamus, nec in latrocinantes incidamus, nec in laqueos irruamus, qui ponuntur juxta viam. Talem ergo scientes Christum totum atque universum simul cum Ecclesia : ipsum autem solum natum de Virgine, caput Ecclesiæ, mediatorem scilicet inter Deum et homines Christum Jesum¹; ad hoc mediatorem, ut eos qui recesserant, per se reconciliet : medius enim non est nisi inter duos. Receseramus a majestate Dei, et peccato nostro offenderamus eum : missus est Filius mediator, qui sanguine suo solveret peccata nostra, quibus separabamur a Deo; et interpositus redderet nos ei, et reconciliaret a quo aversi in peccatis nostris et delictis tenebamur. Ipse est caput nostrum, ipse est Deus æqualis Patri, Verbum Dei per quod facta sunt omnia² : sed Deus ut crearet, homo ut recrearet : Deus ut faceret, homo ut reficeret. Hunc intuentes, sic audiamus Psalmum. Intendat Charitas Vestra. Disciplina est ista et doctrina scholæ hujus, quæ vobis valeat non ad unum Psalmum intelligendum, sed ad multos, si teneatis hanc regulam. Aliquando Psalmus, non solum Psalmus, sed et omnis prophetia, aliquando sic loquitur de Christo ut caput solum commendat, et aliquando a capite it ad corpus, id est, ad Ecclesiam, et non videtur mutasse personam; quia non separatur caput a corpore, sed tanquam de uno loquitur. Videat enim Charitas Vestra quod dico. Manifestus est certe omnibus Psalmus, ubi de passione Domini dicitur : « Foderunt manus meas

¹ 1 Tim. II, 5. — ² Joan. I, 3.

» et pedes, dinumeraverunt omnia ossa mea : diviserunt » sibi vestimenta mea, et super vestimentum meum » miserunt sortem¹. » Hoc et Judæi quando audiunt erubescunt : evidentissime enim prophetia de passione Domini nostri Jesu Christi prolata est. Delicta autem non habebat Dominus noster Jesus Christus : et tamen in capite ipsius Psalmi dicit : « Deus, Deus meus, ut quid me » dereliquisti? Longe a salute mea verba delictorum meorum². » Videtis ergo quid dicatur ex persona capitis, quid ex persona corporis. Delicta ad nos pertinent, passio pro nobis ad caput pertinet : sed propter passionem illius pro nobis, et quod ad nos pertinet delictorum solvitur. Sic et in isto Psalmo.

II. Jam istos versus hesternæ die tractavimus : breviter commemoremus illos. « Qui habitat in adjutorio Altissimi, » in protectione Dei cœli commorabitur³. » Hoc commendavimus Charitati Vestræ in istis versibus, ne quisquam in se spem ponat, sed totam spem suam in illo ponat, in quo sunt vires nostræ. Ex adjutorio enim ejus vincimus, non ex nostra præsumptione. Protegit ergo nos Deus cœli, si dicamus Domino quod sequitur : « Dicit Domino : Susceptor meus es tu, et refugium meum, Deus meus, sperabo in eum. Quoniam ipse eruet me de muscipula venantium, et a verbo aspero⁴. » Diximus quia multi timentes asperum verbum incidunt in muscipulam venantium. Insultatur homini, quia Christianus est; et poenitet illum, quia Christianus factus est, et ab aspero verbo incidit in muscipulam diaboli. Insultatur etiam homini, quia inter multos Christianos melius vivit; et timens aspera verba insultatorum, incidit in laqueos diaboli, ut non sit triticum in area, sed paleam sequatur. Qui autem in Deo sperat, cruitur a muscipula venantium et a verbo aspero.

¹ Psal. xvi, 18, 19. — ² Ibid. 2. — ³ Psal. xc, 1. — ⁴ Ibid. 2, 3.

Quomodo autem te protegit Deus? « Inter scapulas suas » obumbrabit tibi¹: » id est, ante pectus tuum te ponet, ut alis suis te protegat: si modo agnoscas infirmitatem tuam, ut quasi pullus infirmus fugias sub alas matris, ne a milvo rapiaris. Milvi sunt enim aëreæ potestates, diabolus et angeli ejus: rapere volunt infirmitatem nostram. Fugiamus sub alas matris Sapientiae: quia et ipsa Sapientia infirmata est propter nos; quia Verbum caro factum est². Sicut infirmatur gallina cum pullis suis³, ut protegat eos alis suis: sic Dominus noster Jesus Christus, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse æqualis Deo, ut infirmaretur nobiscum, et alis suis protegeret nos, semetipsum exinanivit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo⁴. « Et sub alis ejus sperabis. Scuto circumdabit te » veritas ejus, non timebis a timore nocturno⁵. » Tentationes ignorantiae, timor nocturnus; peccata scientiae, sagitta volans per diem. In nocte enim ignorantia intelligitur, in die manifestatio. Sunt qui ignorantes peccant, sunt qui scientes peccant. Qui ignorantes peccant, a timore nocturno supplantantur: qui scientes peccant, a sagitta volante per diem percussi sunt. Hæc autem cum in gravioribus persecutionibus fiunt, quousque perveniatur tanquam ad meridiem, quicumque illo calore ceciderit, tanquam a dæmonio meridiano cadet. Et multi a calore isto ceciderunt, sicut jam exposuimus hesterno die Charitati Vestrae: quia fervente persecutione dictum est⁶, Torqueantur Christiani, donec negent quod Christiani sunt. Cum antea solerent confessi perculti, ad hoc postea torquebantur ut negarent. Et cum omnis reus tandiu torqueatur, quandiu neget; Christianorum confessio torque-

¹ Psal. xc, 4. — ² Joan. 1, 14. — ³ Matth. xxiii, 37. — ⁴ Philip. 11, 6, 7. — ⁵ Psal. xc, 5. — ⁶ In superiori Sermone n. 8.

batur, negatio dimittebatur. Erat ergo tunc magnus æstus persequentium. Quicumque in illa tentatione ceciderunt, tanquam a dæmonio meridiano ceciderunt. Et quanti ceciderunt? Multi qui se sperabant sessuros cum Domino et judicatos, illi a latere ceciderunt. Item multi qui se sperabant ad dexteram futuros, in plebe sancta stipendiaria tanquam Provinciales, qui annonam militibus præbent, quibus dici habet: « Esurivi, et dedistis mihi manducare¹: » (ad dexteram enim erunt multi;) et de ipsa spe ceciderunt, et plures inde, quia plures ibi. Pauciores enim qui cum Domino judicabunt, et plures qui stabunt ante illum; sed non una conditio eorum. Alii ad sinistram, alii ad dexteram; alii ut regnent, alii ut puniantur; alii ut audiant, « Venite benedicti Patris mei, percipite regnum: » alii ut audiant, « Ite in ignem æternum, qui præparatus est diabolo et angelis ejus. Ergo qui a ruina et dæmonio meridiano cadent mille a latere, et dena millia ad extris. Ad te autem non appropinquabit²: » Quid? Dæmonium meridianum te non dejicit. Quid mirum si caput non dejicit? Sed non dejicit et illos qui sic hærent capiti, quomodo ait Apostolus, « Novit Dominus qui sunt ejus³. » Sunt enim quidam ita prædestinati, ut noverit Dominus qui pertineant ad corpus ipsius. Cum ergo ad hos non accedet illa tentatio, ut dejiciat eos; isti intelliguntur in eo, quod scriptum est, « Ad te autem non appropinquabit. » Sed ne illi peccatores quibus tanta licuit exercere in Christianos, attendantur a quibusdam infirmis, et dicatur, Ecce quid voluit Deus, ut tantum impiis et sceleratis liceat in servos Dei: modicum considera oculis tuis, oculis fidei, et videbis retributionem peccatorum in fine, quibus modo tanta permittuntur, ut exercearis.

¹ Matth. xxv, 35. — ² Psal. xc, 7. — ³ 2 Tim. 11, 19.

Hoc enim sequitur : « Verumtamen oculis tuis considera-
» bis, et retributionem peccatorum videbis ¹. »

III. « Quoniam tu es, Domine, spes mea, altissimum po-
» suisti refugium tuum. Non accedent ad te mala. » Do-
mino dicit, « Quoniam tu es, Domine, spes mea, altissimum
» posuisti refugium tuum. Non accedent ad te mala : et
» flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo. » Deinde
jam verba, quæ audistis dicta a diabolo ² : « Quoniam
» Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in om-
» nibus viis tuis. In manibus tollent te, ne quando
» offendas ad lapidem pedem tuum ³. » Cui hoc dicit? Cui
dixit : « Quoniam tu es, Domine, spes mea. » Jam puto non
esse exponendum Christianis quis sit Dominus. Si Deum
Patrem intelligunt, quomodo illum tollent Angeli in ma-
nibus, ne offendat ad lapidem pedem suum? Videtis
ergo quia et Christus Dominus, dum loqueretur de cor-
pore, subito cœpit loqui de capite. Caput nostrum appel-
latum est modo, cum diceretur : « Quoniam tu es, Domine,
» spes mea, altissimum posuisti refugium tuum. Ideo
» posuisti altissimum refugium tuum, quoniam tu es,
» Domine, spes mea. » Quid sibi hoc vult? Attendat Cha-
ritas Vestra : « Quoniam tu es, Domine, spes mea; altissi-
» mum posuisti refugium tuum. » Jam non est miran-
dum : propterea enim sequitur, « Non accedent ad te
» mala, quia altissimum posuisti refugium tuum : et
» flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo, quia
» altissimum posuisti refugium tuum. » Non autem legi-
mus in Evangelio, quia alicubi Angeli portaverunt Domi-
num, ne offenderet ad lapidem : et tamen intelligimus.
Hæc enim jam facta sunt, et non sine causa prophetata
sunt, nisi quia futura erant. Et non possumus dicere :

¹ Psal. xc, 8. — ² Matth. iv, 12. — ³ Psal. xc, 9-12.

Postea venturus est Christus, ut non offendat ad lapidem
pedem suum : Judicaturus enim veniet. Ubi ergo comple-
tum est? Intendat Charitas Vestra.

IV. Primo hos versus audite : « Quoniam tu es, Do-
» mine, spes mea; altissimum posuisti refugium tuum. »
Genus humanum mori hominem noverat, resurgere non
noverat : ideo quod timeret habebat, quod speraret non
habebat. Ut ergo ille qui propter disciplinam fecit timo-
rem mortis, propter præmium futuræ vitæ æternæ daret
spem resurrectionis, prior resurrexit Dominus noster Je-
sus Christus. Mortuus est post multos; resurrexit ante
omnes. Hoc passus est moriendo, quod jam multi passi
erant : hoc jam fecit resurgendo, quod nullus ante illum.
Quando enim hoc accipiet Ecclesia, nisi in fine? Præces-
sit in capite quod membra sperent : novit enim Charitas
Vestra, quomodo inter se dicant. Dicat ergo Ecclesia Do-
mino suo Jesu Christo, dicat corpus capiti suo : « Quo-
» niam tu es, Domine, spes mea; altissimum posuisti
» refugium tuum : » id est, ideo resurrexisti a mortuis,
et in cœlum ascendisti, ut altum poneres refugium tuum
ascendens, et fieres spes mea, qui in terra desperabam,
et me resurrecturum esse non credebam; modo jam credo,
quia ascendit in cœlum caput meum; quo caput præces-
sit, et membra secutura sunt. Puto jam manifestum esse
quod dictum est : « Quoniam tu es, Domine, spes mea;
» altissimum posuisti refugium tuum. » Hoc planius dixe-
rim. Ut haberem spem resurrectionis quam non habebam,
ideo prior resurrexisti, ut quo præcessisti, illuc me secu-
turum sperarem. Vox enim est Ecclesiæ ad Dominum
suum, vox est corporis ad caput suum.

V. Noli ergo mirari : « Non accedent ad te mala, et
» flagellum non appropinquabit tabernaculo tuo. » Ta-